

„Ikka aina hådda saatwad Saksa taliorahvale ja ei holi meie suggusest ühtegi! Teomehhed ja waimud moisa augus ja petre mehhed peålegi páwa otsa Saksa otamas! Kes teab, kas tullebki tånnia. Wida siis veel teist páwa! Kes teeb meie heina tödd? Jålle hådda ja fahjo!”

Ednni Tomás wdtis warsti kätte ja ütles:

„Mis sa haugud, håbbemata! Ükski wallas polle herra käest sedda armo sanud, mis sinna sanud, ja so tigge süddä ei auuseta heldet wannemat. Herra peab wallitsuse kässö pärast wdrale male minnema, peab mitmeks aikas ommad moisad mahhaiatma ja sinna ei tahha heamelega temma párrast ühhe páwagi fullutada! Eks siis herra seådminne, mis temma tånnia tahhab tehha, ikka ka sa meile kassuks ollema? Mdtle ka ja arva: mitto páwa on temma meile jo taggasü jätnud? Mis sa siis fest ühhest páwast ni suurt menno teed? Kül on hea hei-

na páaw, agga herral enneseigi kiras aeg, et ei woi tullemist pitkemale jáatta. Kes teab ka misuggune assi sùtsadik tedda keelnud seie joudmäst. Ummogi tunneme tedda ja teame, temma on keigipiddi helde meie wasto, et parremat ei woi olla! Meie wala foggodussele teed sinna halba, et sa ei wdtta parremat wisi näidata!”

„Eks fest pea hådda ollema, kui logo maas, ja ei anta aega ülleswdtta?” rákis Karel jálle.

„Aunab Jummas håid ilmo, egga siis sulle fest ei tulle hådda ühtegi, kui ka tånnast páwa pead fullutama. Wolkes muud hådda kanda, kül siis woiksim e ðdmoga ennam aega vita ja omma kalli herra tullemist odata. Agga kui maialt hådda tousnud, siis kül peab keit håddaks minnema, mis piisut näifse wastane ollewad.”

„Wata nünd! Kui maialt tousnud hådda, siis keit lähheb håddaks! Mis se siis peab